

třování v nemocnici. Žalovaný otec musí dokázat, že ošetrovací náklady staly se později dobytými u syna. V souzeném případě byl syn žalovaného L. ošetřován v státní nemocnici v době od 9. ledna 1928 do 26. ledna 1928. Byl tenkrát úplně nemajetný. I nyní je bezmajetný. Má proto státní nemocnice podle §§ 141 a 1042 obč. zák. proti otci nárok na náhradu nákladů ošetrovacích.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Dovolání, opřené o dovolací důvody § 503 čís. 2 a 4 c. ř. s., není opodstatněno. Jest nesporné, že syn žalovaného František L. byl v době od 9. ledna 1928 do 26. ledna 1928 ve státní nemocnici ošetřován a že žalující fond náklad s tím spojený zaplatil. Jest i nesporné, že ošetřovaný byl tehdy nemajetný. Měl tedy žalovaný podle § 141 (672) obč. zák. tento náklad učiniti sám, a, jelikož jej učinil za něho žalující fond, jest tento podle § 1042 obč. zák. oprávněn žádati náhradu. Posoudil tudíž odvolací soud věc bez právního omylu, vyhověv k žalobcovu odvolání změnou rozsudku prvního soudu žalobě. Že žalující fond k žalobě není oprávněn proto, že nemocnici hospodářsky nespravuje, nebylo v první stolici namítáno, a, pokud dovolání poukazuje k tomu, že zemský fond konal jen svou vlastní zákonnou povinnost, přezírá, že hraditi náklad, o který jde, jest především povinen ošetřovaný a, je-li, jako v souzeném případě, nemajetným, musí tak učiniti jeho rodiče (§ 23 druhý odstavec zákona ze dne 3. prosince 1863, čís. 105 ř. zák. a § 1 zákona ze dne 20. května 1914, čís. 19 z. zák. pro Moravu a Slezsko). Není tudíž dovolací důvod § 503 čís. 4 c. ř. s. opodstatněn. Zda ošetřovaný byl jinak, mimo dobu svého ošetřování v nemocnici, zdravý a výdělků schopný, jest nerozhodno, jelikož se žaloba týká jen doby jeho nemocenského ošetřování, a není proto opodstatněn ani dovolací důvod § 503 čís. 2 c. ř. s. dovoláním spatřovaný v tom, že o těchto nerozhodných a dokonce i nesporných okolnostech nebyl proveden důkaz výsledkem stran.

Čís. 9730.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitosti nepožívá přednostního pořadí. Byla-li přikázána v přednostním pořadí, lze to napadati rekursem, třebaž nebyl v tom směru vznesen odpor.

(Rozh. ze dne 14. března 1930, R I 92/30.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost, přikázal soud první stolice zemskému inspektorátu pro zemské dávky dávku z přírůstku hodnoty v přednostním pořadí. Důvody: Zemskou a obecní dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí upravují nařízení vlády republiky Československé čís. 545/20 sb. z. a n. § 37

zák. čís. 329/21 sb. z. a n. a nařízení vlády republiky Československé čís. 43/22 sb. z. a n. Podle dodatku III. pravidel o obecní dávce z přírůstku hodnoty nemovitosti nař. čís. 143/22 sb. z. a n. k § 37 zák. čís. 329/21 sb. z. a n. platí o exekučním vymáhání a o promlčení dávky též ustanovení jako o vymáhání a o promlčení přímých daní (§§ 26 a 27 dodatku). Vzhledem k tomu, jakož i k ustanovení §§ 264 a 265 zák. o daních přímých čís. 76/27 sb. z. a n. a § 216 druhý odstavec ex. ř., poněvadž obecní dávka pod pol. C 60 na vydražené nemovitosti byla dne 10. května 1927 zajištěna zástavním právem, přísluší jí přednostní zákonné právo zástavní a byla přikázána. Knihovní věřitel napadl příkázání to rekurse, ježto dávka z přírůstku hodnoty nepožívá přednostního pořadí. Rekursní soud nevyhověl rekursu proto, že podle protokolu o rozvrhovém roku nevznesl rekurent odpor proti příkázání této dávky v přednostním pořadí.

Nejvyšší soud vyhověl dovolacímu rekursu knihovního věřitele a nepřikázal zemskému inspektorátu pro zemské dávky nedoplatek dávky z přírůstku hodnoty.

D ů v o d y:

I když podle zprávy okresního soudu jest zato míti, že stěžovatel vpravdě vznesl odpor proti příkázání nedoplatku dávky z přírůstku hodnoty v přednostním pořadí, jest okolnost ta bezvýznamnou, neboť šlo by o prohřešení se exekučního soudu na velícím ustanovení § 216 ex. ř. a v takovém případě přísluší stěžovateli stížnost bez ohledu na to, zda vznesl odpor při rozvrhovém roku čili nic Rekursní soud proto pochybil, nevyhověv rekursu jen proto, že odpor proti příkázání nedoplatku dávky z přírůstku hodnoty nemovitosti nebyl vznesen při rozvrhovém roku. Třeba se proto dovolacímu soudu zabýváti dovolacím rekurse, pokud si stěžovatel v něm opětně stěžuje proti příkázání nedoplatku dávky z přírůstku hodnoty v pořadí přednostním, při čemž ovšem musí zůstatí nepovšimnutými další vývody rekursu, pokud se jím uplatňují skutečnosti, k nimž nelze přihlížeti jako k novotám v rekursním řízení nepřipustným. Že dávka z přírůstku hodnoty nepožívá přednostního pořadí, bylo již zevrubně vyloženo v rozhodnutí nejvyššího soudu č. 4159 sb. n. s. a stačí proto v tomto směru poukázati na odůvodnění tohoto rozhodnutí. Že dávka z přírůstku hodnoty nepožívá přednostního práva, byla si vymáhající strana vědoma, nežádavši uspokojení vymáhané pohledávky v pořadí přednostním. Vzhledem k odůvodnění prvního soudu jest podotknouti, že platí sice podle dodatku III. pravidel o obecní dávce z přírůstku hodnoty nemovitostí (nařízení čís. 143/22 sb. z. a n.) a podle nařízení k 37 zák. čís. 329/21 sb. z. a n. o exekučním vymáhání a o promlčení dávky ustanovení jako o vymáhání a o promlčení přímých daní (§ 26 a 27 dodatku), ale tím není stanoveno, že dávka z přírůstku hodnoty požívá přednostního pořadí, jak míní prvý soud, nýbrž tím je jen stanoveno, že se řídí promlčení dávky předpisy §§ 277 a násl. zákona o přímých daních čís. 76/27 sb. z. a n. a vymáhání

její předpisy § 343 a násl. téhož zákona. Ježto dávka z přírůstku hodnoty nemovitosti byla neprávem zemskému inspektorátu pro zemské dávky přikázána v přednostním pořadí, bylo dovolacímu rekursu vyhověti a rozhodnouti tak, jak se stalo.

Čís. 9731.

Mezi královstvím Maďarským a Československou republikou není dosud zaručena vzájemnost ve smyslu § 79 ex. ř.

Rodiče nemají právní nárok na to, by jim bylo dítě před dosažením patnáctého roku vydáno ze státního dětského domova (zák. čl. XXI:1901).

(Rozh. ze dne 14. března 1930, R I 103/30).

Návrhu nemanželské matky, bydlící v Budapešti, by jí bylo vydáno do výchovy nezletilé dítě, soud první stolice toho času nevyhověl. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Rozhodnutí poručenského úřadu, o něž opírá nemanželská matka návrh na vydání dítěte, není usnesení poručenského úřadu v Mukačevě ze dne 16. listopadu 1925, nýbrž rozhodnutí městské sirotčí stolice v Budapešti jako příslušného cizozemského poručenského úřadu ze dne 11. února 1925, jímž bylo uznáno, že dítě, které jest maďarským státním příslušníkem, má býti podle § 51 výnosu čís. 1/1903 B. M. propuštěno ze svazu státního dětského domova a vydáno matce Gisele R-ové v Budapešti. Ač rozhodnutí bylo prohlášeno ihned za vykonatelné, nemohou československé soudy podati pomocnou ruku k jeho provedení, neboť podle spisů a listin, které byly zřízeny mimo území Československé republiky smí na jejím území dojíti k exekuci nebo k jednotlivým exekučním úkonům jen tehdy a potud, pokud jest zaručena státními smlouvami nebo vládními prohlášeními, vyhlášenými ve sbírce zákonů a nařízení, vzájemnost. (§ 79 ex. ř., čl. IX § 1 zák. č. 23/1928). Mezi královstvím Maďarským a Československou republikou taková vzájemnost není ještě zaručena. Nárok nemanželské matky musí býti proto posouzen samostatně zdejším soudem s hlediska zvláštní ochrany, kterou zákon (§ 183 nesp. říz.) zaručuje také cizozemskému dítěti, zdržuje-li se na zdejším státním území. Příslušným k rozhodnutí byl okresní soud v Bilině, jemuž bylo další odstarávání poručenských věcí, arci bez újmy práv příslušného cizozemského poručenského úřadu, odstoupeno usnesením poručenského úřadu v Mukačevě ze dne 25. května 1928 a v jehož obvodu se dítě zdržuje. Poručenský soud mohl se při tom řídit jen zájmem dítěte, jemuž musí ustoupiti i přirozené právo matky. To platí nejenom podle domácího práva, nýbrž i podle zákonů uherských. Bylo-li